

ARTICLE D'OPINIÓ

Fa un parell de setmanes es va publicar una informació en diversos mitjans de comunicació en què s'informava que l'Agrupació de Penyes i Comissions Taurines de les Terres de l'Ebre havia organitzat a Amposta una "jornada tècnica del bou embolat, en defensa de la modalitat", protagonitzada per diferents professionals del sector, entre veterinaris i professors universitaris, i amb presentació d'estudis sobre la matèria.

Les conclusions, segons els organitzadors, van ser importants per a la defensa de la tradició del bou embolat i afirmen que "la modalitat del bou embolat no és un maltractament a l'animal". La frase és literal del que es manifestava al diari. El president de l'Agrupació de Penyes remarcava la professionalitat dels estudis i la lluita per demostrar que els "tòpics estesos pels animalistes no són reals".

Davant d'aquestes afirmacions, va sorgir el nostre interès per saber qui eren els científics, segons consta en el cartell, que havien tret aquestes conclusions i a la vegada conèixer la seva imparcialitat respecte al tema, cosa que afegiria veracitat i rigor a les seves presentacions en aquestes jornades científiques, en tractar-se d'afirmacions molt serioses referents a la capacitat de patiment d'uns dels éssers que habiten, junt als humans, en aquest planeta.

Aquesta jornada va ser presentada per Santi Albiol, president de l'Agrupació de Penyes i Comissions Taurines de les Terres de l'Ebre. Les cinc ponències tractaven els temes següents: característiques del bou embolat; normativa 25/03/2010 del bou embolat, proposta de millora; troballes oculars als bous embolats de la Comunitat Valenciana; estudi de la transferència de calor dels elements d'embolar a la superfície corporal del bou; ús exclusiu de la càmera termogràfica com a ajut en els reconeixements veterinaris oficials.

I aquests van ser els ponents de la jornada:

Daniel Machancoses, veterinari de la Ramaderia Machancoses de la Comunitat Valenciana.

Jordi Vendrell Cedó, veterinari de les Terres de l'Ebre segons consta en el cartell, conferenciant en jornades de potenciació de les festes amb bous i defensor, en la ponència que es va presentar en el procés per definir les bones pràctiques d'aquestes modalitats davant els òrgans de la Generalitat, d'introduir l'excepció de les nostres terres del compliment de la llei que prohibia a Catalunya el maltractament animal. El mateix Vendrell es considera a si mateix un gran aficionat a la tauromàquia i als correbous de les Terres de l'Ebre. En aquella ponència també hi van ser les altes instàncies polítiques del Govern a les Terres de l'Ebre i altres persones que actualment són alcaldes de les ciutats i pobles on més festes taurines es realitzen, amb pressupostos molt importants, com l'Aldea, Sant Carles de la Ràpita o Amposta.

Paula Martínez, professora en la primera facultat de veterinària privada, a la Universitat Cardenal Herrera, de la Comunitat Valenciana. També ha sigut ponent en múltiples jornades i conferències sobre el mateix tema i amb el mateix biaix. (Aquesta universitat té com a doctors

honoris causa, entre d'altres, l'expresident José María Aznar i Antonio Cañizares Llovera, vicepresident de la Conferència Episcopal Espanyola).

Els dos ponents restants van ser Javier Mazón, veterinari de la plaça de bous de València, i José Luis Blasco, veterinari de la plaça de bous de Saragossa.

Un cop vistos els perfils dels ponents, ja es veu que es tracta de persones sense cap interès en la qüestió i amb una mirada absolutament objectiva. I les conclusions, com no podien ser d'una altra manera, van ser les següents: els bous per embolar han de tenir més de tres anys; la duració de l'estada a la plaça no ha de superar els 14 o 15 minuts; les lesions detectades en els bous, poquíssimes, estan produïdes per la pròpia idiosincràsia de l'animal i en cap cas per la voluntarietat dels participants; en l'actualitat no es detecten lesions oculars en els animals embolats; els ferratges són els que toquen segons normativa; la calor no els afecta...

Senyores i senyors, estem al segle XXI. Ja n'hi ha prou! Quan es va qüestionar a nivell de país la modalitat i pervivència d'aquest tipus de festa, basada en la cosificació i el maltractament animal, aquesta mala pràctica hauria pogut quedar prohibida, desaparèixer, però des d'instàncies polítiques de les Terres de l'Ebre se'n va valorar i defensar la continuïtat i es va mantenir així un tipus de "festivitat" del tot anacrònica.

No discutirem ni tan sols si l'animal pateix o no. És tan evident el terror al foc dels animals que ja en la prehistòria s'utilitzava per allunyar-los de les agrupacions humanes. És tan evident com empíric, per poca capacitat d'observació i visió imparcial que es tingui sobre el tema. El simple fet de treure un animal del seu medi natural li produirà por i ansietat, i donarà lloc a respostes neurofisiològiques que han sigut perfectament estudiades. Però en aquesta jornada tan científica, tan objectiva i desinteressada, el que es volia dir és que ha estat científicament demostrat que l'animal no pateix.

¿Es volen exemples científics d'aberracions al llarg de la història, de quan la ideologia i l'interès guien el plantejament, el mètode, els resultats, les conclusions i la interpretació dels estudis dits científics? Com quan les dones eren considerades inferiors als homes, entre altres coses, perquè el seu cervell pesava menys; els nounats no sentien dolor quan es realitzaven actuacions doloroses sobre ells perquè no tenien desenvolupat el sistema neurològic; les persones de pell negra es podien vendre per unitats ja que no tenien consciència de pertinença a un grup familiar...? Podem seguir posant exemples "científics" absolutament fora de tota ciència en l'actualitat que al seu moment van servir per perpetrar actes execrables amb pretesa científicitat.

També tenim alguna cosa a dir respecte als polítics que gestionen la cosa pública, concretament a les Terres de l'Ebre. Què els passa als polítics d'aquestes terres que són incapaços d'afrontar d'una manera clara i ètica el que significa que les Terres de l'Ebre siguin la reserva espiritual i —segons algunes veus— cultural d'una festa basada en la humiliació i el maltractament animal? Com poden mantenir i fomentar la idea que és un tret cultural característic a conservar d'una terra la cosificació de qualsevol animal i la diversió basada a maltractar-lo i vexar-lo? Quins valors estan potenciant en la infància i la joventut que veuen gaudir els seus adults de referència (pares, avis, amics...) d'aquests espectacles? Han llegit les recomanacions dels professionals de pedagogia i psicologia en aquest sentit? Podríem dir que

aquests alcaldes, regidors i membres dels consistoris de les Terres de l'Ebre són gent que no coneix la història? Que no han sentit parlar d'aquella famosa frase “pan y toros” que, parafrasejant l'expressió llatina de Juvenal (poeta romà, s. I-II) *panem et circenses* (pa i circ) descriu la festa dels toros com “una diversión que alaga las bajas pasiones del pueblo llano, amortigua los conflictos sociales y le mantiene en una situación de atraso”? I més encara, segons un pamflet anònim del segle XIX, atribuït a León de Arroyal, poeta il·lustrat: “Haya pan y haya toros, y más que no haya otra cosa. Gobierno ilustrado: pan y toros pide el pueblo. Pan y toros es la comidilla de España. Pan y toros debes proporcionarles para hacer en lo demás cuanto se te antoje in secula seculorum. Amén”.

Segons Teodoro Abbad, cap de la Unitat Tècnica de la Fiscalia Coordinadora de Medi Ambient i Urbanisme: “la tradició se sosté en el caràcter identitari d'un grup social, que es defensa com a element clau de la seva pròpia idiosincràsia i constitueix un acte de reivindicació en què, a més, la conducta de cada individu pot quedar alterada o desinhibida sense incórrer per això en cap perjudici. És a dir, és el mateix grup social el que decidirà si accepta la tradició o la rebutja, i en el primer cas si la manté intocable al llarg del temps o si hi introdueix variacions, per la qual cosa argumentar el pes i el significat de la tradició per a la utilització d'animals no resulta suficient si no hi intervenen altres elements que semblen desplaçats just en esgrimir el concepte de la tradició”. Com els elements que esmentàvem en els paràgrafs anteriors. I segueix Abbad: “Això explica, en un altre ordre de matèries, que el tradicional tracte discriminatori envers la dona s'hagi pogut reconduir cap a actituds impensables fa un segle, de la mateixa manera que es va abolir el racisme, almenys sobre el paper i malgrat haver estat suficient per aniquilar poblacions humanes indígenes als Estats Units i Austràlia, entre altres llocs. En la presentació de la ‘tradició’ com a paraula màgica o salconduit cap a la permissivitat sense pal·liatius no es resol si s'aproxima l'ètica de l'actitud que ha de presidir el tracte envers els animals”.

I com deia l'enyorat (i científic) Jorge Wagensberg: “La tradició no és mai suficient, per si sola, per justificar absolutament res”.

alternativafestataurinate@gmail.com